

Daniel Odier

Brány radosti

*19 meditací
pro autentický život*

MAITREA

Brány radosti

*19 meditací
pro autentický život*

Brány radosti

*19 meditací
pro autentický život*

Daniel Odier

Přeložila Lenka Adamcová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Odier, Daniel

[Doors of joy. Česky]

Brány radosti : 19 meditací pro autentický život / Daniel Odier ; z anglické verze The doors of joy přeložila Lenka Adamcová. -- První vydání v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2016. -- 80 stran

ISBN 978-80-7500-195-5

2-584.5 * 159.923.2 * 17.023.34 * 17.02 * 22/24-583 * 244.82

– duchovní cesta

– sebepojetí

– štěstí

– radost

– životní harmonie

– meditace

– zen-buddhismus

– populárně-naučné publikace

22/24 - Náboženství Dálného východu. Indická náboženství.

Hinduismus. Buddhismus [5]

Originální francouzská verze byla vydána pod názvem *Les portes de la joie*. Anglickou verzi vydalo nakladatelství Watkins Publishing Limited ve Velké Británii a v USA v roce 2014. České vydání zprostředkováno přes Montse Cortazar Literary Agency (www.montsecortazar.com). Všechna práva vyhrazena.

Daniel Odier

Brány radosti

The Doors of Joy

Copyright © Daniel Odier, 2014

Desing and typography copyright © Watkins Publishing Limited, 2014

Translation © Lenka Adamcová, 2015

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2016

ISBN 978-80-7500-195-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7500-218-1 (epub)

ISBN 978-80-7500-219-8 (mobi)

ISBN 978-80-7500-217-4 (pdf)

Obsah

Předmluva	VII
1. Radost v srdci všeho	1
2. Organická radost	5
3. Rozvíjení vnitřního ticha	11
4. Osvobodit se od jistot	15
5. Máme na výběr?	19
6. Hledání pravdy	23
7. Spontánnost a strach	27
8. Iluze změny	31
9. Síla touhy	35
10. Co je skutečné?	39
11. Myšlenky, emoce a pocity	43
12. Rozvíjení přítomnosti ve světě	47
13. Radost směřuje k větší dokonalosti	55
14. Rovnováha mezi autopilotem a vědomím	59
15. Kreativní radost	63
16. Reintegrace chaosu	67
17. Vědomí	71
18. Láska	75
19. Tělo a mysl	79

Předmluva

V průběhu uplynulých let jsem vyučoval v Evropě, Spojených státech a Jižní Americe. Postupně jsem si začal uvědomovat, že učení, které mělo vést k osvobození, je pouhou novou, atraktivnější teorií světa a vytváří nová pouta, která udržují lidské bytosti v uzavřeném univerzu.

Zen jsem objevil, když mi bylo patnáct let, a to prostřednictvím monumentálního díla D. T. Suzukiho. Od té doby cítím ikonoklastickou sílu starých čínských mistrů, kteří přispěli ke kompletnímu odstranění podmiňování v jakékoli víře včetně buddhismu. Byl jsem ale ještě moc mladý, abych se dokázal vzdát představy ideálního systému, který by mi umožnil dosáhnout vnitřního míru.

Později jsem patřil k první vlně vetřelců ze Západu, kteří doufali, že objeví moudrost na cestách po Indii. Setkal jsem se s dzogčchenem zosobněným Dodjo Rinpočem a Chatral Rinpočem, Vidžňána Bhajrava tantrou díky čínskému jogínovi C. M. Chenovi a nakonec s vadžrajánou vyučovanou tím, kdo se stal mým mistrem, tedy Kalou Rinpočem. Tuto cestu jsem následoval sedm let a od této nádherné lidské bytosti, která vyzařovala absolutní lásku, jsem se toho spoustu naučil. Kousek po kousku se mi magický svět Tibeťanů jevil stále víc vzdálený západnímu myšlení a já jsem se uchýlil ke kašmířskému šivaismu, jehož filozofie zbavená jakýchkoli kulturních znaků mě hluboce oslovila. Potkal jsem Lalitu Déví, jogínku, která žila jako poustevnice a která mi předala cesty spanda a pratjabhidžna (pratyabhijna). Její extrémní, přímý přístup směřoval přímo k jádru věci a vyhýbal se všem spirituálním pastem. Věděla, jak odhalit podmiňování – tím, že vrhla

světlo na jeho strachy, člověka donutila být nebojácným; zničila jeho vnější masku tak, že mu otevřela cestu ke spontánnosti. To nebyl přístup, který bych byl zvyklý se učit, ale spíš uvedení do asketismu, zřeknutí se veškerých fixací. Cílem bylo znovu se stát lidskou bytostí, plně se otevřít světu, živý a plný touhy a vášně, bez nejmenší ambice být čímkoli jiným než spontánním.

Poté, co jsme se rozloučili, a tváří v tvář nepravděpodobnosti dalšího možného setkání s ní jsem znovu pocítil přitažlivost zenu a vstoupil jsem do několika komunit, abych tuto praxi prohloubil. Měl jsem možnost sledovat, že zastávání nějaké víry a pravidel omezuje vědomí. Uvědomil jsem si, že by se ve mně znovu vytvořily systémy a že toto neustálé hledání brání veškerému autentickému osvobození. Konformnost a puritánství těchto spirituálních kruhů mi vždycky připadaly příliš „náboženské“. Scházela v nich jedna podstatná součást – radost.

Při vyučování jsem zjistil, jak je pro mě obtížné nevytvářet žádné systémy podobné těm, které mě omezovaly v mém hledání. Viděl jsem, že moji studenti by nevyhnutelně propadli sklonu, který máme všichni, a to budovat si konceptuální omezení, abychom dodali větší hodnotu svým vědomostem a prožitkům.

V průběhu času jsem se dostával blíž ke čchanu (čínskému zenu) a k esenci kašmírského šivaismu. Stával jsem se stále víc ikonoklastickým a proměňoval jsem se ve spirituálního anarchistu, jehož jedinou ambicí bylo dosáhnout autentické svobody tím, že zapomenu na cestu, kterou jsem vždy následoval. Často jsem si vybavoval Montaigneova slova: „Jsem člověk a nic lidského mi není lhostejné.“

Zdálo se mi stále víc zřejmé, že zásadní je uniknout jakýmkoli omezením a že radost je jedinou přirozenou věcí hodnou dosažení. Duchovní rozprava mi připadala jako fatální past. Trávení času se starými čínskými mistry dynastie Tang mě stále víc a víc vystavovalo této bizarní svobodě.

V roce 2005 jsem jel do Číny, abych se tam setkal s Jing Huim, jediným žijícím následovníkem ikonického mistra dvacátého století Hsu Yuna, a našel jsem v něm inkarnaci svobody starobylých filozofů. Stal jsem se jeho žákem a nakonec jsem byl vysvěcen na čchanového mistra.

Od té doby, prostý veškerých připoutaností, se pouštím pouze do toho, že lidem, s nimiž se setkám, pomáhám nacházet spontánnost, radost a svobodu.

1.

Radost v srdci všeho

Radost zaujímá ústřední místo v tomto usilování o absolutno, jež je podstatou veškerého života. Není možné ji srovnávat s potěšením nebo se štěstím, protože ty jsou závislé na vnějších okolnostech a jsou pomíjivé. Radost je ústředním prvkem jakéhokoli hledání a je tím nejjasnějším znamením, že lidská bytost dosáhla harmonie pramenící z jeho filozofických, uměleckých a spirituálních praktik.

Radost dělá tak výjimečnou to, že stejně jako kteroukoli jinou podstatnou záležitost ji můžeme vždy znovu najít. Rodíme se s tímto darem, vlivy, jimž jsme vystaveni, nás však nutí tento podstatný dar zanedbávat a honit se za prchavějším potěšením. Zklamání přicházející s pomíjivými potěšeními a povrchní představa o štěstí nás nutí zapomínat na radost, která potřebuje trvalou a pozornou kreativitu, aby mohla vzkvétat.

Když se setkáte s radostným člověkem, můžete pozorovat, že radost jako taková je nezávislá na jakýchkoli vnějších faktorech; vzkvátá bez ohledu na vnější okolnosti. Může sice kolísat, nic ji ale nemůže zničit. Je opakem smutku a melancholie, s nimiž však sdílí odtrženost od okolností našich životů.

Radostný ani melancholický člověk nepotřebuje pozitivní či negativní elementy, aby předurčovaly jeho stav.

Člověk by se tedy mohl podívat nad tím, odkud tato nezávislost pramení. Radost předpokládá hojnost spojení, je potřeba si uvědomovat velké množství faktorů, jež ruší destruktivitu zklamání nebo smutku, které přežívají izolované na ostrůvku uprostřed moře blaženosti. Radost